

KIRIKU

HARIDUSSUUNITLUS

Vanem J. Reuben Clark noorem

KIRIKU

HARIDUSSUUNITLUS

Vanem J. Reuben Clark noorem

*Kõne Kiriku
seminari ja instituudi juhtidele
Brigham Youngi Ülikooli
suvekoolis Ameerika Ühendriikides
Utah' osariigis Aspen Grove'is 8. augustil 1938*

Toimetanud Kiriku Haridussüsteem
Välja andnud

Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirik
Salt Lake City, Utah, USA

Parandatud trükk

© 1992, 1994 Kõik õigused kuuluvad Intellectual Reserve, Inc.

Parandatud trükk 2004

Trükitud Ameerika Ühendriikides

Ingliseelse originaali heakskiit: 8/04

Tõlke heakskiit: 8/04

Originaali tiitel: *The Charted Course of the Church in Education*

Estonian

Kallid kolleegid!

Vaid mõni asi väärrib teistkordset lugemist — harva on mõned asjad nii püsiva väärtusega, et neid loetakse korduvalt ja on inspiratsiooniks veel teisele ja kolmandalegi põlvkonnale. Vanem J. Reuben Clarki kõne Kiriku haridussuunitlusest kuulub viimasesse rühma ja on avaldatud korduotriikina, et selle alustõed võiksid jätkuvalt inspireerida ja motiveerida Kiriku Haridussüsteemi töötajaskonda.

Vanem Clarki kokkuvõtlik ülevaade õpetajate kohustustest Kiriku ja selle missiooni ning õpilaste vaimsete vajaduste ees on asjakohane, laiaulatuslik ja inspireeriv.

Tuletagu see korduotriik meile meelde, et kuigi vanem Clarki poolt maasse löödud väiade rakendamine võib nõuda harukordset kõlbelist ja vaimset vaprust, on need väiad kindlad ja usaldusväärsed. Ehk on aeg kõigil, kes õpetavad, vaadata üle oma siht ning näha, kus nad hetkel asuvad ja kas nad täidavad (või rakendavad) täiel määral käesolevas triikises välja toodud enesest-mõistetavaid põhimõtteid ja eesmärke.

*Parimate soovidega,
Administratiivosakond*

Koolipoisina jälgisin ma põnevusega kahe suure riigimehe, Websteri ja Hayne'i vahelist debatti. Nende kõneosavus, Websteri ülev isamaa-armastuse väljendamine, ennustus tulevasest kodusõjast, kus vabadus saab võitu orjusest, see kõik avaldas mulle sügavat mõju. Debatt sai alguse Footi resolutsioonist seoses riigimaadega. Selle käigus mindi üle suurte peamiste põhiseadust puudutavate probleemide arutlemisele. Ma ei ole iial unustanud sissejuhatavat lõiku Websteri vastuses, millega ta jõudis tagasi debati algse teema juurde, millest oldi nii kaugele kaldunud. Lõik on järgmine:

*Härra president: Kui meremees on olnud mitmeid päevi tugeva tormi viit-
sutada ja tundmatul merel, kasutab ta loomulikult ära esimese tuulevaikse
hetke, varaseima päikesekuma, et mõõta oma laiuskraadi ja teha kindlaks, kui
kaugele on loodusjõud ta õigelt kursilt ajanud. Käitugem sama arukalt, ja
enne kui me kandume selle debati lainetel veelgi kaugemale, pöördugem
punkti juurde, millest me oleme kõrvale kaldunud, et me suudaksime vähe-
malt oletada oma hetke asukohta. Ma palun, et resolutsioon ette loetaks.*

Nüüd ma tahan rutates loota, et te ei arva, et mina pean seda kõnet Webster-Hayne'i debati sarnaseks vaidluseks või et ma pean ennast Daniel Websteriks. Kui te peaksite nii arvama — ühel või teisel viisil — eksiksite te rängalt. Ma möönan, et ma olen vana, kuid siiski mitte nii vana. Ometi tundus Webster pakkuvat nii mõistlikku sammu olukorras, kus pärast ulgumerel või kõnnumaal uitamist tuleb püüda naasta lähtekohta, et ma arvasin, et annate mulle andeks, kui ma pakuksin ja omal moel kasutaksin seda sama sammu, et nentida taas kord mõnesid silmapaistvamaid ja olulise-
maid põhitõdesid, millel lasub meie Kiriku kooliharidus.

Minu jaoks on need põhitõed järgmised:

Kirik on organiseeritud Jumala preesterlus. Preesterlus võib eksisteerida ilma Kirikuta, aga Kirik ei saa eksisteerida ilma preesterluseta. Kiriku missiooniks on esiteks õpetada, innustada, abistada ja kaitsta igat liiget tema püüdlustes elada täiuslikult, ajalisel ja vaimselt, nagu Õpetaja on öelnud evangeeliumides: "Teie olge siis täiuslikud, nõnda nagu teie taevane Isa on täiuslik" (Matteuse 5:48). Teiseks, Kirik peab alal hoidma, õpetama, innustama ja kaitsma, ilmalikult ja vaimselt, liikmeskonda tervikuna evangeeliumi järgi elamisel. Kolmandaks, Kirik peab võitlusvalmilt kuulutama tõe, kutsudes oma liikmeid meelt parandama ja elama evangeeliumile kuulekalt, sest iga põlv peab nõtkuma ja iga keel tunnistama (vt Moosia 27:31).

Kõige selle juures on Kirikul ja igal selle liikmel kaks peamist asja, mida ei saa tähelepanemata või kahe silma vahele jätta, unustada ega kõrvale heita:

Esiteks — et Jeesus Kristus on Jumala Poeg, Isa Ainusündinu lihas, maailma Looja, Jumala Tall, Ohverdus maailma pattude eest, Aadama üleastumise Lepitaja; et Ta löödi risti; et Tema vaim lahkus

Ta kehas; et Ta suri; et Ta pandi hauda; et kolmandal päeval ühines Ta vaim uuesti Tema kehaga, mis sai jälle elusaks; et Ta tõusis hauast ülestõusnuna, täiuslikuna, Esmase Ülestõusjana; et Ta hiljem läks üles Isa juurde; ja et Tema surma tõttu ning Tema ülestõusmise tõttu ja läbi tõusevad sõna otseses mõttes üles ka kõik maailma algusest saadik sündinud inimesed. See õpetus on sama vana kui maailm. Iiob kuulutas:

*Ja kuigi mu nahka on nõnda nülitud, saan ma ilma ihutagi näha Jumalat,
Teda, keda ma ise näen, keda näevad mu omad silmad aga mitte mõne võõra!*
(Iiob 19:26–27)

Ülestõusnud keha on luust, lihast ja vaimust keha ning Iiob tõi kuuldavale suure ja igavese tõe. Neid ilmseid tõsiasju ja kõiki muid tõsiasju, mida sellega seoses paratamatult mõista antakse, peab iga Kiriku liige uskuma siiralt ja täiel määral.

Teine kahest asjast, millesse me peame täiel määral uskuma, on see, et Isa ja Poeg tegelikult ja tõepoolest ja päriselt ilmusid prohvet Josephile metsasalus saadud nägemuses; et Joseph ja teised said järgnevalt veel muidki taevaseid nägemusi; et evangeelium ja Püha Preesterlus Jumala Poja Korra järgi taastati tõepoolest ja tegelikult maa peale, kust need algse Kiriku usust taganemise tõttu kaduma läksid; et Issand on taas rajanud oma Kiriku Joseph Smithi kaudu; et Mormoni Raamat on just see, mis see väidab end olevat; et prohvet sai arvukalt ilmutusi Kiriku ja selle liikmete juhatamiseks, ülesehitamiseks, organiseerimiseks ja innustamiseks; et prohveti ametijärglased, kes on samuti Jumala poolt kutsutud, on saanud ilmutusi vastavalt Kiriku vajadustele, ja et nad saavad ka edaspidi ilmutusi, kui Kirik ja selle liikmed, kes elavad juba olemasoleva tõe alusel, peaksid neid juurde vajama; et see on tõepoolest Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirik; ning et selle põhimisteks tõekspidamisteks on *Usuartiklites* paika pandud seadused ja põhimõtted. Peale selle peavad need tõsiasjad ja igauks neist, koos kõigega, mida sellega seoses paratamatult mõista antakse või mis sellest lähtuvad, püsima muutumatu ja teisendamatu, vähendamatu kujul, ilma vabanduste, ettekäänete ja vältimiseta; neid ei tohi tõlgendustega pehmedada ega katta. Nende kahe tähtsa tõekspidamiseta poleks Kirik enam Kirik.

Iga inimene, kes ei võta vastu kogu seda õpetust, mis puudutab Naatsaretlast Jeesust või evangeeliumi ja püha preesterluse taastamist, ei ole viimse aja püha; sajad tuhanded ustavad, jumalakartlikud mehed ja naised, kes moodustavad Kiriku suure liikmehulga, usuvad neid asju täielikult ning selle usu pärast nad toetavad Kirikut ja selle ühinguid.

Ma olen puudutanud neid küsimusi, sest need kujutavad endast Kiriku tegeliku asukoha ja positsiooni laius- ja pikkuskraadi, nii selles maailmas kui igavikus. Teades oma tegelikku asukohta, võime me muuta oma suunda, kui see vajab muutmist; me võime oma õige kursi uuesti paika panna. Ja siinkohal oleks arukas tuletada meelde, mida ütles Paulus:

Aga kui me ise, või isegi mõni ingel taevast, peaks teile kuulutama evangeeliumi peale selle, mida meie teile oleme kuulutanud - ta olgu neetud!
(Galaatlastele 1:8)

Tulles korraks tagasi Webster-Hayne'i pretsedendi juurde, olen ma nüüdseks lõpetanud algse resolutsiooni lugemise.

Nagu ma juba ütlesin, räägin ma veidi Kiriku noorte usuõpetusest. Ma võtan selle, mis mul on öelda, kokku kahe üldpealkirja all — õpilane ja õpetaja. Ma räägin väga avameelselt, sest see aeg, kui me võime rääkida targalt kahemõtteliste sõnade ja varjatud lausetega, on juba möödas. Me peame ütleva selgelt, mida me mõtleme, sest kaalul on meie noorte tulevik, nii siin maa peal kui ka sellele järgnevas elus, ja ka kogu Kiriku heaolu.

Kiriku noored, teie õpilased, on enamalt jaolt terve mõistuse ja vaimuga. Peamiseks ülesandeks on nende sellistena hoidmine, mitte nende usule pööramine.

Kiriku noored tunnevad nälga vaimsete asjade järele; nad tahavad innukalt evangeeliumi õppida ja nad soovivad seda otse, nagu see on, ehedana. Nad tahavad saada teada nendest põhitõdedest, mis ma just välja tõin — meie tõekspidamistest; nad tahavad saada tunnistust nende õigsusest. Nad ei ole praegu kahtlejad vaid järeleuurijad, tõe otsijad. Nende südamesse ei tohi külvata kahtlust. Suur on selle õpetaja süükoorem ja hukkamõist, kes külvab usaldavasse hinge kahtlusi.

Need õpilased ihaldavad oma isade ja emade usku, nad tahavad, et see oleks elementaarne ja puhas. Tõepoolest, vaid vähesed pole näinud usu jumaliku väe ilminguid. Nad ei soovi mitte üksnes sellest usust kasu saada, vaid tahavad suuta ka ise selle toimimist esile kutsuda.

Nad tahavad uskuda evangeeliumi talitustesse, nad soovivad neid mõista nii hästi kui vähegi võimalik.

Nad on valmis mõistma tõde, mis on sama vana kui evangeelium ja mida Paulus (loogika ja metafüüsika meister, kellega ei saa kõrvutada kaasaja kriitikuid, kes mõistavad hukka igasuguse usu) väljendas järgmiste sõnadega:

Sest kes inimestest teab seda, mis on inimeses, kui aga inimese vaim, kes temas on? Samuti ei tea ükski, mis on Jumalas, kui aga Jumala Vaim.

Aga meie ei ole saanud maailma vaimu, vaid Vaimu, kes on Jumalast, et teaksime, mis Jumal meile armust on andnud (1 korintlastele 2:11–12).

Sest kes elavad liha järgi, nende meel on suunatud lihlikele asjadele; aga kes elavad Vaimu järgi, neil vaimsetele asjadele (Roomlastele 8:5).

Aga ma ütlen: käige Vaimus, siis te ei täida mitte liha himusid.

Sest liha himustab Vaimu vastu ja Vaim liha vastu; need on üksteise vastu, et te ei teeks seda, mida te tahate.

Aga kui te olete Vaimu juhitud, siis te ei ole käsu all (Galaatlastele 5:16–18).

Meie noored mõistavad ka kaasaja ilmutuses kuulutatud põhimõtet:

Te ei või praegu, oma loomulike silmadega, näha oma Jumala kavatsusi nende asjade suhtes, mis tulevad edaspidi, ega seda auhiilgust, mis rohkele viletsusele järgneb (vt ÕL 58:3).

Vaimu väega avati meie silmad ja valgustati meie arusaamist, et me võiksime näha ja mõista Jumala asju, ...

Ja kui me mõtisklesime nende asjade üle, puudutas Issand meie arusaamist silmi ja need avati ning ümberringi säras Issanda hiilgus.

Me nägime Poja hiilgust Isa paremal käel ja saime osa tema täiusest; ja me nägime tema trooni ees pühi ingleid ja neid, kes on pühitsetud, kummardamas Jumalat ja Talle, ja nad kummardavad teda igavesest ajast igavesti.

Ja nüüd, pärast paljusid tunnistusi, mis temast antud on, see on tunnistus, viimane kõikidest, mis meie temast anname: et ta elab!

Sest me nägime Teda, nimelt Jumala paremal käel, ja me kuulsime häält tunnistamas, et tema on Isa Ainusündinu —

et Tema kaudu, Tema läbi ja Temast on ja on loodud maailmad, ja nende elanikud on Jumalale sündinud pojad ja tütreid...

Ja kui me olime ikka veel Vaimus, käskis Issand meid, et meil tuleb see nägemus üles kirjutada (vt ÕL 76:12, 19–24, 28).

Need õpilased on valmis ka mõistma, mida Mooses mõtles, kui ta kuulutas:

Aga nüüd on mu enda silmad näinud Jumalat; kuid mitte minu loomulikud, vaid minu vaimsed silmad, sest et minu loomulikud silmad ei oleks saanud seda näha, sest ma oleksin tema läheduses kuivanud ja ära surnud; aga tema hiilgus oli minu peal ja ma nägin tema palet, sest mind muudeti tema ees (vt Mooses 1:11).

Need õpilased on valmis uskuma ja mõistma, et kõikide nende asjade puhul on küsimus usus, neid ei tule selgitada ega mõista mingi inimhõimuse protsessi käigus ja ilmselt ka mitte mingi teadusliku eksperimendi kaudu.

Need õpilased on (lühidalt öeldes) valmis mõistma ja uskuma, et on olemas füüsiline maailm ja vaimne maailm; et füüsilises maailmas aset leidev ei selgita vaimses maailmas toimuvat; et vaimse

maailma asju ei saa mõista ega tajuda füüsilise maailma asjade kaudu; et Vaimu asju ei saa mõistuspäraseks muuta, sest esiteks ei teata ega mõisteta Vaimu asju küllaldaselt, ja teiseks ei suudeta suureliku meelega ja mõtlemisvõimega mõista ega selgitada lõputut tarkust ja lõplikku tõde.

Need õpilased juba teavad, et neil tuleb olla "ausad, ustavad, kõlbeliselt puhtad, heatahtlikud, vooruslikud ja teha head kõikidele inimestele" ning et "kui on midagi vooruslikku, armast või head ja kiiduväärset, siis me püüdleme kõige selle poole" (13. usuartikkel) — seda on neile õpetatud juba sünnist saati. Neid tuleks innustada igal sobival moel tegema seda, mida nad teavad tõde olevat, aga neil ei ole vaja aastast õppekursust, et panna neid seda kõike uskuma ja teadma.

Need õpilased tajuvad täiel määral selliste õpetuste tühisust, mis muudaksid evangeeliumi plaani pelgaks kõlblusõpetuste kogumiks. Nad teavad, et Kristuse õpetused on ülimalt kõlbelised, aga nad teavad ka, et need on veel midagi enamat. Nad näevad, et kõlblus on seotud peamiselt selle elu tegemistega ning et evangeeliumi muutmine pelgaks kõlblusõpetuste kogumiks annab tunnistust kui mitte umbusust, siis usu puudumisest tulevasse ellu. Nad teavad, et evangeeliumi õpetused ei pea puudutama mitte ainult seda elu, vaid tulevast elu, mille lõppeesmärgiks on päästmine ja ülendus.

Need õpilased tunnevad oma esivanemate kombel nälga ja janu tunnistuse järele Vaimu asjadest ja tulevases elust ning teades, et igavikku ei saa mõistuspäraseks muuta, otsivad nad usku ja usule järgnevaid teadmisi. Nad tunnetavad neil oleva Vaimu kaudu, et nende otsitud tunnistust kutsuvad esile ja toidavad teiste tunnistused, ning et selline nende poolt otsitav tunnistus, ühe õiglase, jumalakartliku inimese elav, põlev, tõeline tunnistus, et Jeesus on Kristus ja et Joseph oli Jumala prohvet, on väärt rohkem kui tuhat raamatut ja loengut, mille eesmärgiks on alandada evangeelium kõlblusõpetuste kogumiks või püüd muuta mõistuspäraseks lõpmatust.

Kaks tuhat aastat tagasi ütles Õpetaja:

Või missugune inimene on teie seast, kellelt tema poeg palub leiba, ja ta annaks temale kivi?

Või kui ta palub kala, ja ta annaks temale mao? (Matteuse 7:9–10)

Need lepingus sündinud õpilased suudavad aru saada, et vanus, küpsus ja haritus ei ole mingil viisil ega mingil määral oluline Issanda ja Tema Vaimuga suhtlemisel. Nad teavad lugu noorest Saamuelist templis, Jeesusest, kes kaheteistkümneaastasena hämmastas templis õpetajaid, Joosepist, kes nägi neljateistkümneaastaselt Isa Jumalat ja Poega ühes hiilgavaimas nägemuses, mida inimene on eales näinud. Nad ei ole nagu korintlased, kelle kohta Paulus ütles:

Ma jootsin teile piima ega andnud tahket rooga; sest seda te ei talunud sellal ega talu veel praegugi (1 korintlastele 3:2).

Nad on pigem sellised, nagu Paulus ise oli, kui ta kuulutas nendele samadele korintlastele:

Kui ma olin väeti laps, siis ma rääkisin nagu väeti laps, ma mõtlesin nagu väeti laps ja arvasin nagu väeti laps; aga kui ma sain meheks, siis ma hülgasin selle, mis on omane väetimale lapsele (1 korintlastele 13:11).

Need õpilased töötavad teie juurde tulles vaimselt küpsuse nimel, mille nad saavutavad varakult, kui te vaid annate neile õiget toitu. Nad tulevad teie juurde vaimsete teadmiste ja kogemustega, mis on maailmale tundmata.

Nii palju siis teie õpilastest ja sellest, kes nad on, millised on nende ootused ja milleks nad on suutelised. Ma räägin teile sellest, mida mõned teist, õpetajad, on mulle rääkinud ja millest paljud teie noored on minule rääkinud.

Lubate mul öelda nüüd mõned sõnad teile, õpetajad? Esiteks, meie Kiriku usuõppe ja koolitusvõimalustel ning asutustel puuduks igasugune olemasolu põhjus, kui noortele ei õpetataks evangeeliumi põhimõtteid ning nad ei võtaks seejuures omaks kahte tähtsat põhitõde, et Jeesus on Kristus ja et Joseph Smith oli Jumala prohvet. Kõlblusõpetuste kogumi õpetamine õpilastele pole piisav põhjus meie seminaride ja instituutide töös hoidmiseks. Kõlblusõpetust õpetab suurepärase üldhariduslik koolisüsteem. Seminaride ja instituutide õpilastele tuleb loomulikult anda üleüldisi juhtnõore heaks ja õiglaseks eluks, sest need kuuluvad olulise osana evangeeliumi juurde. Kuid igavese elu, preesterluse, ülestõusmise ja paljude muude selliste asjadega on seotud tähtsad põhimõtted, mida need hea elu elamist käsitlevad juhised kaugeltki ei puuduta. Noortele tuleb õpetada ka neid peamisi tähtsaid põhimõtteid, sest see on see, mida noored esmalt teada soovivad.

Esimene nõue õpetajale nende põhimõtete õpetamiseks on omaenda tunnistus nende õigsusest. Seda tunnistust, mis on meie Kiriku koolisüsteemis õpetaja puhul täiesti hädavajalik, ei saa asendada ükskõik milline õpetatus, ükskõik missugune õppimine ega ükskõik mitu teaduslikku kraadi. Ühelgi õpetajal, kellel pole tõelist tunnistust viimse aja pühadele ilmutatud ja nende poolt tõeks peetava evangeeliumi õigsusest, tunnistust, et Jeesus on Jumala Poeg ja Messias, ning tunnistust Joseph Smithi jumalikust missioonist — mille juurde kuulub ka kogu oma tõelisusega esimene nägemus — ei ole Kiriku koolisüsteemis kohta. Kui selliseid peaks leiduma, ning ma loodan ja palvetan, et ei leidu, peaks ta kohe ametist loobuma. Kui ametlik esindaja teab sellise õpetaja olemasolust ja too ise ametist ei lahku, peaks esindaja paluma, et ta seda teeks. Esimene Presidentkond eeldab, et selline kärpimine tehakse teoks.

See ei tähenda, et me heidame sellised õpetajad Kirikust välja — üldsegi mitte! Me alustame nendega armastusest ajendatud tööd, kõiges püsivuses ja pikas meeles, et võita neid teadmiste poole, mida neil jumalakartlike meeste ja naistena on õigus saada. See tähendab aga seda, et meie Kiriku koolides ei saa olla usule pöördumatuid ja ilma tunnistuseta õpetajaid.

Teil, õpetajad, aga pelgast tunnistuse olemasolust ei piisa. Teil peab olema lisaks sellele üks harvimaid ja hinnalisimaid paljudest inimloomuse omadustest — moraalne julgus. Sest kui moraalse julguse puududes oma tunnistust jagada, jõuab see õpilasteni alles nii lahjendatult, et selle märkamine on nende jaoks keeruline kui mitte võimatu ning nõrga ja kõhkleva tunnistuse vaimne ja psüühiline mõju võib olla hoopis kahjulik, mitte kasulik.

Edukal seminari või instituudi õpetajal peab olema veel teinegi haruldane ja hinnaline iseloomuomadus, mis on kaksikvennaks moraalsele julgusele, millega seda sageli eksikombel segi aetakse. Ma pean silmas intellektuaalset julgust — julgust kinnitada põhimõtteid, tõekspidamisi ja usku, mida ei peeta ehk alati kooskõlas olevaks selliste kas siis teaduslike või muude teadmistega, mida õpetaja või tema õpetajatest kolleegid arvavad endil olevat.

Pole ju teadmata juhtumid, kus vastutavatel ametikohtadel olnud inimesed, kellel eeldati usku olevat, on arvanud, et kuna oma täieliku usu tunnistamisega võivad nad saada oma uskmataute kolleegide pilgete osaliseks, peavad nad oma usku piiritlema, tõlgendustega pehmendama, hävitaval kombel lahjendama või isegi teeskleva, et nad on selle kõrvale heitnud. Sellised inimesed on silmakirjatsejad oma kolleegide ja kirikukaaslaste ees.

See on kahetsusväärne (mitte aga põlastusväärne, nagu mõni arvab), kui mees või naine, kellel on tõde ja kes on sellest teadlik, peab vajalikuks kas tõde hüljata või eksimustele järele anda, selleks et elada koos uskmatautega või uskmataute seas, lootes, et ta ei satu seega nende ebasoosingusse ega saa pilkealuseks. Tema olukord on tõepoolest traagiline, sest tegelikult toovad kõik sellised kõrvaleheitmised ja varjamised endaga just need karistused, mida üks tahtejõuetu püüdis vältida. Sest maailm ei austa ega hinda midagi sama kõrgelt kui inimest, kes seisab oma õiglaste veendumuste eest alati ja igas olukorras; maailm ei suhtu millessegi suurema põlgusega kui inimesse, kellel on õiglaste veendumused, kuid kes põgeneb nende eest, hülgab need või ütleb neist lahti. Sest kui üks viimse aja pühast psühholoog, keemik, füüsik, geoloog, arheoloog või mis tahes teadlane peaks selgitustega pehmendama, valesi tõlgendamata, mööda hiilima, kõrvale pökleva ning elkõige hülgamma või

salgama Kiriku tähtsad põhiõpetused, millesse ta väidab uskuvat, tähendab see oma arukuse ümberlükkamist, enesest lugupidamise kaotamist, oma sõprade kurvastamist, oma vanemate südamete murdmist ja häbistamist, Kiriku ja selle liikmete mustamist ning nende inimeste lugupidamise ja austuse minetamist, keda ta on püüdnud võita oma tegevüüsi kaudu oma sõpradeks ja abilisteks.

Ma loodan palvemeelselt, et selliseid ei leidu Kiriku koolisüsteemi õpetajate seas, aga kui leidub kedagi sellist, peavad nad rändama sama teed, mis ilma tunnistuseta õpetaja. Teesklusel, ettekäaneltel, kõrvalepõiklemisel ja silmakirjalikkusel ei ole ja ei saagi olla mingit kohta Kiriku koolisüsteemis või meie noorte iseloomu kujundamisel või vaimsel kasvatamisel.

Veel üks asi, mida meie Kiriku asutustes tuleb jälgida, on järgmine: Ei tohi olla võimalik, et vaimset usaldust nõudval ametikohal on inimesed, kes ise ei ole pöördunud, olles tegelikult uskmatud, ja kes püüavad pöörata meie noorte ja ka meie elatanute töökspidamisi, õpitud ja tegevüsi teelt, mida mööda nad peaksid käima, muudele õpetatuse, töökspidamiste ja tegevüste radadele, mis (olgugi et need viivad sinna, kuhu lähaks uskmatu) ei too meid paikadesse, kuhu tooks meid evangeelium. Sel, et see toimib südametunnistuse palsamina juhiametis olevale uskmatule, pole mingit tähtsust. See on jämedaim usalduse kuritarvitamine ja meil on küllaga põhjust arvata, et seda on juba juhtunud.

Ma sooviksin mainida veel üht asja, mis on aset leidnud muudes valdkondades, et hoiatada sama asja juhtumise eest Kiriku Haridussüsteemis. Meie Kiriku liikmed on käinud rohkem kui ühel korral kusagil mujal, et mõnes valdkonnas mingit erikoolitust saada. Neid koolitati selles, mis oli eeldatavasti viimane sõna, kaas-aegseim nägemus, äärmiselt ajakohane ning seejärel võtsid nad selle kaasa ja annustasid meile, mõtlemata, kas me seda vajame või mitte. Ma ei too siin selle kohta tuntu ja arvatavasti äratuntavaid näiteid. Ma ei soovi haavata kellegi tundeid.

Kuid enne, kui mingi mõttekäigu, haridus-, tegevus- või mis tahes valdkonna uusimaid hiilgavaid ideid järele proovida, peaksid asjatundjad peatuma ja arvestama, et ükskõik kui mahajäänud me nende arvates ka pole ja ükskõik kui mahajäänud me mõningais asjus tegelikult ka olla võime, oleme me teistes asjades kaugel ees ning seega võivad need uusimad meetodid olla meie jaoks juba vanad kui mitte kulunud.

Kõiges, mis puutub ühiskondlikku ellu ja üleüldisesse tegevüsse, puhtasse seltskondlikku lõbutsemisesse ja meelelahutusse, koondatud ja hoolikalt juhitud usundile omasesse kummardamisesse ja tegevüsse, positiivsesse selgepiirilisse usku edendavasse vaimsusesse,

tõelisse igapäevasesse praktilisse usundisse, vankumatusse soovi ja teravalt tajutavasse vajadusse Jumalasse uskuda, oleme me kaugel edasitungiva inimkonna esirinnas. Enne kui püüda meile uusi ideid sisendada, peaksid asjatundjad lahkelt kaalutlema, kas meetodid, mida kasutatakse ühiskonnas valitseva vaimu ergutamiseks või usulise tegevuse suurendamine nende asjade suhtes vaimselt mandunud ja vaata et elutute rühmituste seas on üldse meile kohandatavad, ja kas mitte nende püüd selliseid asju meile peale suruda pole mitte üpris toores ja isegi iganenud.

Näiteks, kui rakendada meie vaimselt meelestatud ja usult valvsate noorte puhul plaani, mis on arendatud välja selliste noorte õpetamiseks, kellel pole mingit huvi ega muret Vaimu asjade üle, ei suudetaksi mitte üksnes rahuldada meie usuvajadusi, vaid kaldutaks isegi hävitama neid parimaid omadusi, mis meie noortel juba on.

Ma olen juba viidanud sellele, et vaimselt ei ole meie noored enam lapsed. Nad lähenevad jõudsalt maailma normaalsele vaimsele küpsusele. Nende vaimne lastena kohtlemine, nagu maailm seda vanuserühma kohtleks, on seega samuti iganenud. Ma ütlen veel üks kord, et vaevalt leidub noort, kes teie seminari- või instituudiuksest sisse astub, kes pole saanud teadlikult osa vaimsetest õnnistustest või pole näinud palve mõjusust või usu väge haigete tervendamisel või vaimu väljavalamisi, millest suur osa maailmast ei ole tänapäeval teadlik. Te ei pea hiilima sellise vaimselt kogenud noore taha ega sosistama talle kõrva usku. Te võite olla algusest peale temaga silmitsi ja rääkida temaga näost näkku. Te ei pea maskeerima usutõdesid maiste asjade mantliga. Te võite esitada neid tõdesid talle avalikult, nende loomulikul kujul. Noored võivad tõesutada, et nad ei karda neid üldsegi mitte rohkem kui te ise. Pole mingit vajadust järkjärgulise lähenemise, "unejuttude," poputamise, kaitsmise või mõne muu lapsevanemliku vahendi järele, mida kasutatakse selleks, et püüda jõuda nendeni, kellel puuduvad vaimsed kogemused ja kes vaimselt on vaata et surnud.

Teie õpetajad, on tähtis ülesanne. Õpetajatena seisate te õppekasvatustöö haripunktis, mistõttu õpetamist võib kõrvutada tema äraarvamatu väärtuse ja kaugeleulatuva mõju poolest sellega, mis puudutab inimest, kui ta oli eilses igavikus, kui ta on tänases surelikkuses ja kui ta jõuab igavesse homsesse. Teie tööpõlluks pole mitte üksnes aeg vaid ka igavik. Teie poolt taotletavaks õnnistuseks pole mitte üksnes teie endi päästmine, vaid ka nende päästmine, kes tulevad teie templi ääremaadele ja oma kohust täites te selle õnnistuse ka saavutate. Kui särav saab olema teie aupärg, mida iga päästetud hing kalliskivina kaunistab.

Kuid selleks, et saada seda õnnistust ja olla sel moel kroonitud, te peate, ma kordan, te peate õpetama evangeeliumi. See on teie ainus ülesanne ja põhjus, miks te kuulute Kiriku koolisüsteemi.

Muidugi tunnete te huvi millegi puhtalt kultuurilise ja mingite puhtalt ilmalike teadmiste vastu, kuid ma kordan taas rõhutades, et teie peamine huvi, teie oluline ja vaata et ainus kohustus on õpetada Issanda Jeesuse Kristuse evangeeliumi, nagu seda on ilmutatud sel viimisel ajal. Te peate õpetama seda evangeeliumi, kasutades oma allikmaterjalide ja usaldatavate allikatena Kiriku põhiteoseid ja nende sõnu, keda Jumal on kutsunud oma rahvast juhtima sel viimisel ajal. Te ei tohi rohkemal või vähemal määral pikkida oma töösse omaenda ebatavalist filosoofiat, ükskõik mis allikast see ka ei pärine või kui meelepärane või otstarbekohane see teile ka ei tundu. Selle tegemine tähendaks nii paljusid erinevaid kirikuid, nagu meil on seminarid — ja see kujutab endast kaost.

Te ei tohi rohkemal või vähemal määral muuta Kiriku õpetusi ega teha muudatusi selles osas, kuidas neist kuulutatakse Kiriku põhiteostes ning kuidas neid kuulutatavad needsamad raamatud ja need, kellel on volitus teavitada Kirikut Issanda mõtteist ja tahnest. Issand on kuulutanud, et ta on “sama eile, täna ja igavesti” (2 Nefi 27:23).

Ma õhutan teid, et te ei teeks seda nüüdseks nii üldlevinud lapsikut viga, arvates, et pelgalt seepärast, et inimene on loodusjõudude rakendamisel ja nende oma äranägemise järgi ära kasutamisel jõudnud nii kaugele, et seeläbi on muudetud või ümberkujundatud ka vaimsed tõed. See on oluline ja märkimisväärne tõsiasi, et Vaimu asjade vallutamisel pole inimene marssinud külg külje kõrval materiaalsete asjade vallutamisele. Vahel näib tõde olevat hoopis vastupidine. Inimese mõtlemisvõime ei ole kõrvutatav tema kujutlusvõimega. Pidage alati meeles ja kalliks, milline suur tõde peitub eestkostepalves:

Aga see on igavene elu, et nad tunneksid sind, ainust tõelist Jumalat ja Jeesust Kristust, kelle sina oled läkitanud (Johannese 17:3).

See on algtõde ja seda on ka kõik vaimsed tõed. Need ei muutu uue algaine, uue eetrilaine avastamisega ega kiirusrekordit mõne sekundi, minuti või tunni võrra kärpides.

Te ei tohi õpetada maailma muistseid või kaasaegsed paganlikke või kristlikke filosoofiaid, sest see on üldhariduskooli valdkond. Teie ainuvaldkond on evangeelium ja see on oma laotuselt piiritu.

Me maksame makse nende riigiasutuste toetuseks, kelle ülesandeks ja tööks on õpetada kunstõpetust, reaalseid, kirjandust, ajalugu, keeli jne, võttes läbi kogu ilmaliku õppeprogrammi. See töö on nende asutuste rida. Meie aga kasutame Kiriku kümnist, et viia edasi Kiriku koolisüsteemi ja sellega kaasneb püha vastutus. Kiriku seminarides ja instituutides tuleb õpetada evangeeliumi.

Mainides nii korduvalt seda ülesannet ja toonitades seda jätkuvalt, nagu mina olen teinud, on täiesti mõistetav, et selle ülesande täitmine võib tuua meie seminaride ja instituutide puhul kaasa “tunniplaanis ette nähtud aja” mõiste. Meie suund on aga selge. Kui me ei saa õpetada evangeeliumi, Kiriku õpetusi ja Kiriku põhi-teoseid, neid kõiki, meie seminarides ja instituutides “tunniplaanis ette nähtud ajal”, oleme me vastakuti “tunniplaanis ette nähtud ajast” loobumisega ja peame püüdma välja mõelda mõne muu plaani evangeeliumitöö jätkamiseks nendes asutustes. Kui mõne muu plaani väljamõtlemine on võimatu, seisame me silmitsi seminari-dest ja instituutidest ära ütlemisega ning Kiriku kolledžite ja akadeemiade juurde naasmisega. Me pole nüüd sündmuste keerises kindlad, kas neist oleks üldse tulnud kunagi loobuda.

Meil on nüüd selles asjas selgus, nimelt ei pea me tundma õigus-tust ühegi täiendava dollari määramiseks meie seminaride ja usuinstituutide ülalpidamiseks, kui neid ei saa kasutada ette kirju-tatud kujul evangeeliumi õpetamiseks. Kümnis esindab liialt ränka tööd, liiga suurt enesesalgamist, liiga suurt ohverdust, liiga suurt usku, et seda kasutada Kiriku noortele ilmetul kujul elementaarse kõlblusõpetuse õpetamiseks. Selle otsuse ja olukorraga tuleb arves-tada järgmise eelarve üle mõtlemisel. Seda öeldes räägin ma Esimese Presidentkonna nimel.

Kõik, mis on räägitud usuõpetuse iseloomustamiseks ja tule-mustest, mis peavad paratamatult järgnema, kui evangeeliumi õige õpetamine ebaõnnestub, käib täielikult ja tasavägiselt seminaride, instituutide ning igasuguste ja kõikide muude Kiriku koolisüsteemi kuuluvate haridusasutuste kohta.

Esimene Presidentkond palub tõsimeelselt kõigi teie poolset sii-rast abi ja koostööd, mehed ja naised, kes te tulejoonel töötades tun-nete nii hästi probleemi suurust, millega me vastakuti oleme, ning mis nii olulisel määral ja lähedalt mõjutab nii meie noorte vaimset tervist ja päästmist kui ka kogu Kiriku tulevast heaolu. Me vajame teid, Kirik vajab teid, Issand vajab teid. Ärge hoidke end tagasi ega peitke oma abikäsi.

Lõpetuseks soovin ma avaldada alandlikku kuid siirast austust õpe-tajatele. Läbinud ise koolitee — keskkooli, kolledži ja kutsekooli — tean ma mingil määral sellega kaasnevaid raskusi ja ohverdusi, kuid ma tean ka, milline suur areng ja rahulolu kaasneb lõpule jõudmisega. Seega seisan ma siin teadlikuna sellest, kuidas paljud, ehk isegi ena-mus teist, on jõudnud nii kaugele, kus te praegu olete. Lisaks sellele püüdsin ma mingi aeg ilma eriliste edusammudeta koolis õpetada ja

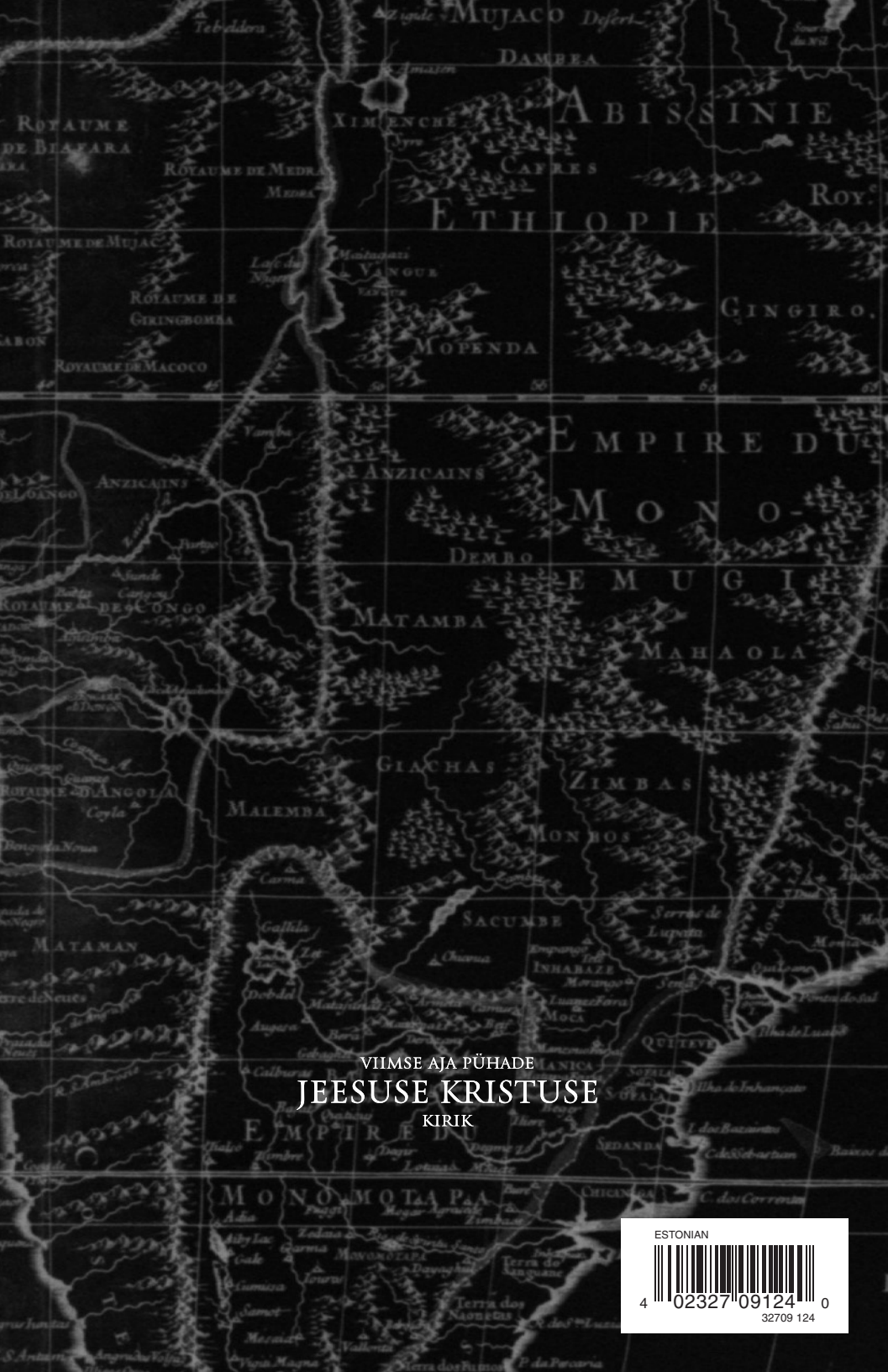
olen seega teadlik paljude meie seas olevate õpetajate tunnetest, keda ei saada eriline edu ja kes peavad rahulduma vähemaga.

Ma tean, milline on hetkel teie tegelik töötasu ja kui napp see on — märksa napim, kui peaks. Ma soovin hinge põhjast, et me võiksime seda tõsta, aga Kiriku kulutused õppekasvatustööga seotud sissetulekutele on juba nii suured, et ma pean ausalt ütlema, et lähimal ajal pole paranemist loota. Meie käesoleva õppeaasta eelarve on 860 000 dollarit, mis on peaaegu 17 protsenti kogu Kiriku käitamiseks vajalikest eelarvelistest kuludest, mille juurde kuuluvad üldhalduskulud ning vaikondade, koguduste ja misjonite igaotstarbelised kulutused, sealhulgas sotsiaalabi ja heategevus. Tõepoolest, ma soovin, et ma võiksin olla kindel, et inimeste majanduslik heaolu on nii kõrgel tasemel, et nad võiksid ja kahtlemata maksaksidki kümnist, millest piisaks meie praeguse tegevuse jätkamiseks.

Nii avaldan ma austust teie töökuusele, teie lojaalsusele, teie ohvri-meelsusele, teie valmidusele tõe nimel innukalt teenida, teie usule Jumalasse ja Tema töösse ning teie tõsisele soovile teha seda, mida meie ametisse määratud juht ja prohvet teil teha laseb. Ja ma anun teid, et te ei teeks viga ega tõukaks kõrvale oma juhi nõuandeid, ei jätaks täitmata tema soovi või keelduks järgimast tema juhatust. Kui Taavet muiste salaja vaid Sauli kuuehõlma ära löikas, hüüdis ta südametunnistuse torkides:

Jehoova pärast jäägu minust kaugele, et ma seda teeksin oma isandale, Jehoova võitule, et pistaksin oma käe tema külge! Sest tema on Jehoova võitu (1 Saamuel 24:7).

Jumal õnnistagu teid alati kõigis teie õigemeelsetes püüdlustes. Elavdagu Tema teie arusaamist, suurendagu teie tarkust, valgustagu teid kogemuste kaudu, andku teile kannatlikkust, ligimesearmastust ja õnnistagu teid ühe hinnalisima anniga — vaimude tajumise, et te võiksite kindlalt ära tunda õigsuse vaimu ja selle vastandi, kui need end teile ilmutavad. Võimaldagu Ta teil ligi pääseda nende südametele, keda te õpetate ja andku teile seejärel teada, et kui te nendeni pääsete, olete te pühas paigas, mida ei tohi ei saastada ega rüvetada ei vale ega kõlvatu õpetusega ega ka patuse pahateoga. Rikastagu Ta teie teadmisi oskuse ja väega õigsust õpetada. Kasvagu teie usk ja tunnistused ning teie oskus neid teistes tagant tõugata ja turgutada saagu iga päevaga suuremaks — kõike seda selleks, et Siioni noored oleksid õpetatud, arendatud, innustatud, julgustatud, et nad ei kukuks tee äärde, vaid liiguksid igavese elu poole, nii et neile osaks saavate õnnistuste tulemusena võiksite nende kaudu õnnistatud olla ka teie ise. Ja ma palvetan kõike seda Tema nimel, kes suri, et meie võiksime elada, Jumala Poja, maailma Lunastaja, Jeesuse Kristuse nimel, aamen.

VIIMSE AJA PÜHADE
JEEJUSE KRISTUSE
KIRIK

ESTONIAN

4 02327 09124 0

32709 124